

MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT VOOR ONZE VROUWELIJKE JEUGD

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK—WIRTZ EN P. KEUNING

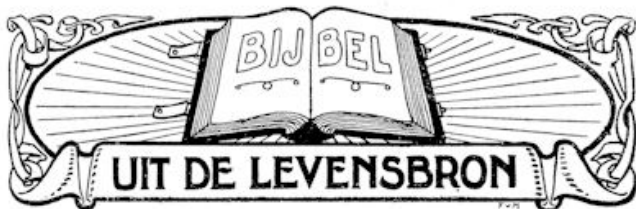
MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, H. W. VAN MARLE, A. E. A. MONGERS H. RIEMENS, MARION VEREN, EN DE HEEREN: DR. A. DUPONT, C. A. KEUNING, C. SMEENK, DR. J. VAN DER VALK

Redactie-Adres: P. KEUNING te NIJVERDAL

Uitgever: E. J. BOSCH Jbzn. te BAARN

Verschijnt den 1^{en} en 15^{en} van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.25 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

EEN VRIENDELIJKE VERTROOSTING.

En zij zeide: Laat mij genade vinden in uwe oogen, mijn heere, dewijl gij mij getroost hebt en dewijl gij naar het hart van uw dienstmaagd gesproken hebt, hoewel ik niet ben gelijk eene uwer dienstmaagden.

Ruth 2 : 13.

't Was toch een daad van Ruth, met Naomi mee te gaan naar het land Kanaän, naar Bethlehem. Zeker, we weten het wel, ze ging mede, omdat zij den God van Israël had lief gekregen, zich één voelde met het volk Gods; ze ging óók mede met haar schoonmoeder, die ze liefhad, maar toch, ze moest afscheid nemen van haar familie, scheiden van haar volk en land, wegtrekken vèr van de plaats harer geboorte en dat alles is Ruth zeker niet gemakkelijk gevallen.

Zie maar aan Orpa, hoe zwaar het moet zijn, met heel een verleden te breken. Orpa schreit en, ja, ze wil wel mede met Naomi, maar ze kan niet; daar is zooveel, wat haar trekt naar de velden Moabs en ze keert terug.

Niet alzoó Ruth. Alles verlaat zij, alles, en ze kiest beslist, voor den God van Israël, die haar nabij zal blijven, tot haar ziel zal spreken en in wiens hoede ze veilig is.....

't Was toch wel een daad van Ruth en hoe menigmaal zal ze zich, niettegenstaande de liefde van Naomi, vreemd gevoeld hebben, te midden van het vreemde volk, dat zij niet begrijpt en verstaat. Daar zijn zooveel andere zeden en gewoonten; de kleeding is anders en de woningen zijn anders, 't is alles, alles vreemd. En in het land van Moab liet ze een deel van haar leven.

Maar wat is die Ruth een flinke vrouw geweest. Ze gaat niet bij de pakken neerzitten; ze laat maar niet, moedeloos, over zich komen, wat over haar komen wil; neen, als de nood dwingt, gaat ze er op uit, om met de armsten van Israël de korenaren te zoeken op de vruchtdragende velden.

We kunnen ons voorstellen, dat Ruth droef te moede is, als zij de korenhalmen opleest achter de maaiers. Die mannen zijn haar vreemd; misschien geneigd tot ruwe scherts; o, Ruth is zoo eenzaam en verlaten; ze weet niets van dit volk en van de menschen, niets van hun gebruiken; ze weet niet eens, waar ze al of niet mag zoeken.

Ze buigt zich en buigt en ze zoekt en verzamelt, maar haar eenzaam hart klopt van verlangen naar een woord van troost en bemoediging.

Daar komt Boaz, de eigenaar van het land, waarop de knechten zoo ijverig bezig zijn.

Ruth ziet hem naderen; hij komt ook tot haar; hij spreekt haar aan; hij zegt haar, wat ze doen mag en waaraan ze zich te houden heeft.

Als Ruth zich verwondert over zijn vriendelijkheid, als ze vraagt, waaraan ze zijn vriendelijk spreken te danken heeft, daar zij toch een vreemde is, antwoordt Boaz: „Het is mij wel aangezegd alles wat gij bij uwe schoonmoeder gedaan hebt na den dood uws mans, en hebt uwen vader en uwe moeder en het land uwer geboorte verlaten, en zijt heengegaan tot een volk, dat gij van te voren niet kendet.”

Zie, welk een menschenkennis heeft deze Boaz. Hij weet, wat het deze vrouw moet gekost hebben, ouderhuis en vaderland op te geven; hij heeft zich ingedacht in haar toestand en dat laat hij haar merken ook. Neen, hij zwijgt er niet over; Ruth moet het weten, dat daar een is, die met haar mee kan voelen, die haar begrijpt.

En dan heeft Boaz ook troost voor haar. Veel heeft Ruth verlaten, maar meer heeft zij gewonnen.

„De Heere vergelde uwe daad, en uw loon zij volkomen van den Heere den God Israëls, onder wiens vleugelen gij gekomen zijt om toevlucht te nemen.

Welk een vriendelijke vertroosting!

Neen, arme Ruth, gij zijt niet alleen; gij zijt in een veilige schuilplaats; gij zijt onder de bescherming van een Machtige, van den Heere, den God Israëls. En zie nu Ruth. Zij had zoo'n behoefte aan een troostwoord; ze leeft nu op; ze voelt zich verkwikt; er is naar haar hart gesproken.

O, ze voelde zich zoo gering; geringer als de dienstmaagden van Boaz en toch, toch, deze man, deze rijke, spreekt vriendelijk tot haar, versmaadt haar niet, weet het rechte woord te vinden voor haar hart, dat zoo bang was en zoo bedroefd.

Waarom spreken we toch niet vaker een woord van troost. 't Kost ons zoo weinig en we doen er zooveel mee. Daar zijn toch wel menschen in onze omgeving, die aan zulk een woord behoefte hebben. Daar zijn armen van geest, verslagenen van hart; daar zijn moeden en zwakken en misschien is er ook een ziek meisje, dat haar bed niet verlaten kan en eenzaam is en verlaten en o, zoo angstig schreit in den nacht.

Daar zijn er zooveel, die we troosten kunnen.

Dat weten wij vaak niet, neen, omdat wij zooveel met ons-zelf te doen hebben; met onze kleeding en met ons mooie gezichtje en met onze vriendinnen en met onzen aanstaanden man.

Maar ze zijn toch wel in onze omgeving, de bedroefden, de treurenden en zieken en ze wachten, wachten op het troostwoord, dat..... niet komt, omdat wij zwijgen, omdat wij niet weten. Och, laat Christus ons leeren, met anderen mee te leven, tot anderen te spreken. Hij was met innerlijke ontferming bewogen; Hij was nooit te moe, om een troostwoord te spreken, een verkwikking te brengen. Hoe meer Christus ons leert, ons in het lot van anderen in te denken, hoe meer wij bereid en genegen zullen zijn, het troostwoord te spreken, waarop een lijdende wacht. En laat ons dan vooral denken aan de héél geringen, die zich ver beneden een dienstmaagd voelen, die niet durven komen in ons gezelschap en aarzelen en van verre staan.

Ook die zijn er wel in onze omgeving; ja, ze zijn er wel, maar we liepen ze voorbij, we zagen ze niet. 't Is zelfs mogelijk, dat ze zijn in ons eigen huis. Gij vindt ze ook op de meisjesvereniging en ze willen zoo gaarne mee doen, maar ze durven niet; 't zijn „muurbloempjes”, die niet eens mee durven praten. Haal ze dicht naast u en spreek vriendelijk met hen en doe niet, of gij nu wel eens zoo goed wilt zijn van uit uw hoogte (en gij zijt zoo hoog) tot hen neer te dalen, maar voel u eerst met hen één, geheel één, en spreek dan en troost dan. Zie, die vreemde, die aarzelende, die droeve, is uw zuster, die moet weten, dat er een zusterhart voor haar klopt.

En overall, overall, waar ge ook komt, vindt ge bedroefden en lijdenden en kleinen. Och, er is toch zooveel ellende in de wereld, gij weet het wel. Doe dan niet, of het u koud laat, maar zie om u heen, merk op, denk u het lot van anderen in.

Wát ge moet zeggen? Dat moet ge zelf weten, dat hangt af van zooveel omstandigheden, maar..... doe als Boaz, die spreekt van den Heere, den God Israëls.

Ja, als gij van Hem spreekt, dan troost ge op de rechte wijze. En neen, dan vraagt ge niet naar loon, maar toch, uw loon zal groot zijn in de hemelen, als gij arme vermoeiden en teleurgestelden en troosteloozen

gewezen hebt op Hem, tot Wien zij kunnen vluchten, om onder de schaduw van Zijn vleugelen een veilige schuilplaats te vinden. K.

IV.

Pas toen ze in de breede, met een zachten looper belegde gang van de familie Ter Weele stond, had ze 't even raar gevonden, dat ze zoo nat en wel er haar eerste visite kwam maken. Maar ze had er zich dadelijk overheen gezet: Frieda had immers gevraagd, of ze weer vriendinnen wilden worden, en onder vriendinnen nam je 't niet zoo nauw.

Doch nu ze in Frieda's driekantig stoeltje zat, tegenover de deftige mevrouw Ter Weele, voelde ze zich toch een beetje verlegen. 't Kwam ineens bij haar op, dat ze hier wel meer aan vormen zouden hechten dan bij haar thuis, waar ieder altijd welkom was, maar men geen tijd had voor officieele bezoeken.

„Ik had hier in de buurt een boodschap, en toen dacht ik, dat ik wel meteen even naar Frieda kon gaan zien. 't Regent toch iederen middag tegenwoordig”, zei ze, als ter verontschuldiging.

„Kind, maak geen complimenten. Ik ben dol blij, dat je er bent. 'k Verveelde me dood. Wat doe jij toch op zoo'n middag?”

„O, van alles, net wat er te doen valt. Als 't buiten zoo'n weer is, vind ik 't juist heerlijk — gezellig binnen.”

„Je doet veel aan muziek, hé? Frieda vertelde 't me”, mengde mevrouw zich in 't gesprek.

„Ik speel wel graag, ja mevrouw. En ik oefen me iederen middag. Maar toch lang niet heel den middag. 'k Vind het zoo gezellig om bij moeder te zitten, en samen thee te drinken. En dan komen de anderen thuis, en is 't natuurlijk meteen druk.”

„Ja, zoo'n gezin brengt heel wat zorg mee. Is je moeder nog al gezond?” informeerde mevrouw.

„Gelukkig wel, mevrouw.”

„Ik zou 't wel leuk vinden, zoo'n huis vol kinders. Dan heb je nog eens wat gezelligheid”, flapte Frieda er uit.

Mevrouw dacht aan 't geharrewar tusschen Marie en Frieda en vroeg zich af, wat het zijn zou, als ze hier met zijn zessen waren. Doch ze zweeg wijselijk: voor 't oog van de wereld waren ze de meest-mogelijk eensgezinde familie.

„Ga je druk uit met je broer?” vroeg Frieda.

„Nee, niet veel. Wel een enkelen keer, natuurlijk, maar hij studeert flink en vader heeft niet graag, dat hij er veel uitloopt. Hij heeft toch al z'n mandolineclub.”

„Speelt hij mandoline? Eenig zeg. Wanneer is hij thuis? Dan kom ik eens luisteren, als jullie samen spelen”, zei Frieda enthousiast.